

PineBook

东山火 (Dōngshān huǒ) เขียน

บุษบาเหม็นต์ แปล

KORN วาด

ป๊อปปี้
ชะตา
ฟ้า
สาม
กษัตริย์

三界仙缘

2

ตอนที่ 46 ขัดเกลา

กระแสะอากาศอันปั่นป่วนระเบิดออกประหนึ่งคลื่นน้ำ
ซัดสาด สั่นสะท้านจนเหล่าผู้บำเพ็ญทั้งหลายต้องกุมศีรษะ
วิ่งหนีออกไป

เพราะตื้นหวนชานจะลงมือหรือไม่เป็นสิ่งที่แตกต่างกัน
อย่างสิ้นเชิง ก่อนหน้านี้ตื้นหวนชานยังยืนหยัดที่จะไม่ต่อสู้กับ
ผู้บำเพ็ญเหล่านั้น ปล่อยให้พวกเขาทำลายค่ายกลไป ทว่าการ
ไม่ตอบโต้ไม่ได้หมายความว่าผู้บำเพ็ญเหล่านั้นจะมีคุณสมบัติ
และความสามารถมากพอเผชิญหน้ากับความเกรี้ยวกราดของ
เซียน

ตื้นหวนชานไม่พูด ผู้บำเพ็ญเหล่านั้นก็กล้ามารังควาน
ทว่าในยามที่เขาดูต่ำว่ากล่าว ผู้บำเพ็ญเหล่านั้นกลับตกใจ
จนฉีราด หนีเอาตัวรอดไป

ในเมื่อตื้นหวนชานฝากสารไปแล้ว ดังนั้นขอเพียง
พวกเขากลับไปพูดตามความจริงก็เพียงพอแล้ว

ภายนอกอารามเต้ากลับสู่ความสงบอีกครั้ง

ฟiep!

ฟางเส้าไปปรากฏขึ้นในห้องโถงใหญ่ท่ามกลางแสงกระบี่ที่ยังคงพร่างพราว สีหน้าของเขาค่อนข้างไม่พอใจ ก่อนเอ่ยขึ้นอย่างหงุดหงิด “อาจารย์ เหตุใดท่านถึงต้องลงมือด้วย ข้าจัดการพวกเขาได้แท้ๆ”

“ข้ารู้ว่าเจ้าจัดการพวกเขาได้ แต่...”

ตู้หนานซานยิ้มพลางชี้ “แต่มีคนหนึ่งกำลังเป็นห่วงเจ้าจนตัวสั่นงันงก”

“เส้าไป!”

เซียวจิงหยวนรีบขจัดความคิดอันยุ่งเหยิงในใจทั้งออกไปทันที หันมาพิจารณาฟางเส้าไปอย่างละเอียด เดินวนรอบตัวเขาเสียสองรอบก่อนคลีอี้มออกมาอย่างมีความสุข “ดีแล้ว ในที่สุดเจ้าก็หายดี”

“อาหยวน!”

ฟางเส้าไปคลี่ยิ้ม พันขาวเป็นประกายท่ามกลางแสงแดด เขาตบหน้าอกแกร่งของตนพลางพูดพร้อมหัวเราะว่า “ข้าไม่เป็นไรหรอก หายดีเป็นปลิดทิ้งแล้ว ข้าแข็งแกร่งเหมือนวัว จนสามารถฆ่าเสือได้ด้วยมือเปล่าเลยละ...”

“จริงสิ เจ้าคุณนี่!”

ระหว่างที่กำลังพูดฟางเส้าไปก็โบกมือ ก่อนมีแสงสีทองที่ สวยงามดั่งผ้าไหมเปล่งประกายขึ้น พร้อมไหลเวียนไปรอบกาย เขาเป็นวงกลม จากนั้นจึงลอยขึ้นไปบนฟ้า

“ข้าบำเพ็ญเซียนได้แล้วนะ!”

ฟางเส้าไปยิ้มอย่างสดใส พลังพูดขึ้นด้วยความ ตื่นเต้น “อาหยวน ข้าจะกลายเป็นเซียนแล้ว เจ้าอยากเรียน หรือไม่ ข้าจะสอนให้เจ้าเอง...”

“หิ เขาสอนเจ้ายังพอได้ แต่เจ้าจะไปสอนเขาเช่นนั้น หรือ”

ตู้หนานซานหัวเราะเบาๆ ก่อนเดินออกไปด้านนอก
“เฮอะ แม้พวกเจ้าจะไม่ได้เจอกันมาหลายวัน แต่ด้วยโชคชะตา
ที่ชักนำวันนี้จึงได้มาพบกัน พวกเจ้าค่อยๆ ค่อยกันไปแล้วกันนะ”

เขารู้ดีว่าไม่ควรไปทำลายความสุขของทั้งสอง จึงเดิน
ออกไปข้างนอกอย่างรวดเร็ว พลังปลดปล่อยกลออกจากอาราม
เต๋า ก่อนที่เสียงพูดคุ้ยหัวเราะอย่างมีความสุขจะดังออกมาจาก
ด้านในห้อง รวากับสายน้ำไหลลื่น ไพราะดังเสียงเพลง

เสียงอันไพเราะนี้ทำให้ตู้หนานซานห้ามตนเองไว้ไม่อยู่
หลุดยิ้มออกมา

เวลาผ่านไปเนิ่นนาน กว่าที่คนทั้งสองจะก้าวออกมา
เดินไปจนถึงลานกว้าง

เซียวจิ้งหยวนประสานมือขึ้นมาแต่ไกล พลังค่อยๆ
อย่างเท้าเข้าใกล้ ก่อนเอ่ยขอบคุณด้วยความจริงใจ “บุญคุณที่
อาจารย์ช่วยชีวิตเขาไว้ ข้าจะไม่มีวันลืม”

“ข้าช่วยลูกศิษย์ของข้า แล้วเหตุใดเจ้าต้องมาขอบคุณข้า
ด้วยเล่า” ตู้หนานซานปัดมือ พลังเหลือบมองเล็กน้อย

ตึง!

ฟางเส้าไปคุกเข่า ก้มศีรษะลงพูด “ขอบพระคุณอาจารย์
ที่เมตตา”

“อืม!”

ตู้หนานซานพยักหน้ายอมรับการขอบคุณนี้อย่างยินดี
ก่อนพูดกำชับ “เส้าไป เจ้าเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น บนเส้นทางการ
บำเพ็ญตน เจ้าต้องจำไว้ให้ดีว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า และเมื่อใดที่เจ้า
ประสบความสำเร็จ ก็จงอย่าหยิ่งผยองทะนงตนจนไม่สนใจผู้อื่น
เป็นอันขาด”

“อาจารย์ ข้าไม่เคย...และไม่กล้า” ฟางเส้าไปรีบพูดแก้
ต่าง “เมื่อครูข้าเพียง...”

“ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ได้ตั้งใจ เจ้าทำลงไปเพียงเพราะความ
คึกคะนองของเด็กหนุ่มก็เท่านั้น”

ตู้หนานซานเอ่ยพร้อมยิ้ม “แต่ข้ากลัวว่าความคึกคะนอง
นี้จะย้อนมาทำร้ายเจ้า ดังนั้นข้าจึงต้องเตือนเจ้าตั้งแต่ตอนนี้
เพื่อไม่ให้เจ้าต้องเจ็บปวดจากความคะนองในภายหลัง”

“ขอรับ ศิษย์จะระมัดระวัง!” ฟางเส้าไปสัญญาด้วยความ
สัตย์จริง และไม่โต้เถียงอีกต่อไป

ตู่หนานซานพูดต่อด้วยความพอใจว่า “ข้ารู้ว่าพวกเจ้า
แต่ละคนต่างเพ่งประสบความสำเร็จกันมา อารมณ์ดีจนรอ
แทบไม่ไหวที่จะดื่มสุราฉลองกันสามวันสามคืน ทว่า...เมื่อครู
พวกเจ้าคงได้ยินแล้ว ว่าข้าได้กำหนดเวลาไว้ครึ่งเดือน ซึ่ง
เมื่อถึงยามนั้น ข้าจะออกโรงจัดการไปจุ้เสีย แต่เขานั้นมีสาวก
แสนกตัญญูอยู่ไม่น้อย ข้าคงต้องพึ่งพาพวกเจ้าทั้งสองเป็น
ผู้จัดการพวกศิษย์เหล่านั้นด้วย...”

ตู่หนานซานพูดอย่างใจเย็น “ดังนั้นข้าจึงอยากแนะนำว่า
พวกเจ้าควรเลื่อนการฉลองชัยออกไปก่อนเพื่อมาเสริมรากฐาน
ให้มั่นคง ดังนั้นครึ่งเดือนหลังจากนี้ พวกเจ้าจะได้มาช่วยข้าได้”

“เอ่อ...”

เซียวจิงหวนและฟางเส้าไปมองตากันด้วยความ
กระตือรือร้นร้อนวิชา

“อาจารย์ ท่านสบายใจได้ พวกข้าจะทำทุกอย่าง
สุดความสามารถ”

ฟางเส้าไปอดไม่ได้ที่จะขบฟันแน่นหลังได้ยินชื่อของนักพรตไปจู้ “คนชั่วผู้ไม่สนใจศีลธรรมและรังแกผู้อ่อนแอผู้นั้นช่างไร้ค่า ข้าจะต้องไปสะสางกับเขาให้ได้”

เซียวจิงหยวนเห็นด้วย ทว่ากลับลังเลเล็กน้อย “สมควรแล้วที่เราจะชำระสะสางความบาดหมางกับนักพรตไปจู้ แต่สำนักซานจูที่อยู่เบื้องหลังเขานั้นคงจะทรงพลังอยู่ไม่น้อย...”

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก”

ตู้หนานซานพูดขึ้นด้วยรอยยิ้มอันสุขุม “นักพรตไปจู้เป็นเพียงผู้อาวุโสของสำนักซานจูเท่านั้น มิใช่ตัวแทนสำนัก และถึงแม้สำนักซานจูจะมีศิษย์อยู่มากมายนับไม่ถ้วน แต่พวกเขาล้วนกระจ่ายอยู่ตามยอดเขาต่าง ๆ ไม่ได้สามัคคีกันเท่าใดหรอก”

“และอีกประการหนึ่ง พวกเราครองความได้เปรียบ เพราะหากสำนักซานจูจะออกหน้ามารับแทนนักพรตไปจู้จริง ข้าเองก็ไม่สิ้นไร้มืดตอกยังมีสหายให้พึ่งพา ดังนั้นพวกเจ้าไม่จำเป็นต้องไปกลัวเขาหรอก...”

ตู้หนานซานหยิ่งทะนงและมั่นใจนัก

ฟางเส้าไปกะพริบตา ก่อนพูดขึ้นด้วยเสียงทุ้มต่ำ
“อาจารย์ ท่านไม่ได้บอกพวกเราว่าท่านเป็นผู้ฝึกตนอิสระ
หรือหรือ”

“เป็นผู้ฝึกตนอิสระแล้วจะมีสหายไม่ได้เลยหรือ”

ตู้หนานซานคลี้มบาง “ในช่วงเวลาที่บำเพ็ญตบะ
หลายร้อยปี อาจารย์ของข้าจะไม่ให้ข้าไปรู้จักเพื่อนเลยเช่นนั้น
หรือ และในบรรดาสหายคนสนิทของข้าจะไม่มีผู้อาวุโสของ
สำนักใหญ่ได้เลยหรือ”

“อ่า...แหะ!”

ฟางเส้าไปตระหนักได้ พลังเกาศีระยืมแก้ไขน

“เออละ พวกเจ้าไปบำเพ็ญกันต่อเถิด ข้าจะกลับ
สถานศึกษาเพื่อเรียกขวัญคนทั้งหลายก่อน...”

ตู้หนานซานโบกมือ ร่างกายกลายเป็นตั้งคว้น
แผ่กระจายและสลายหายไปในเวลาอันรวดเร็ว

“เขาไปแล้ว!”

ฟางเส้าไต่ขึ้นหน้าออกไปมองโดยรอบ ก่อนจะหมุนตัวกลับมาแล้วพูดขึ้นด้วยความคึกคัก “อาหยวน เจ้าพูดต่อสิ หลังจากที่เจ้าเข้าไปในสระกระบี่แล้วเกิดอะไรขึ้นอีก...สระกระบี่เนี่ยพยัคฆ์นั้นมีสมบัติซ่อนอยู่ทุกที่จริงหรือ”

“จะไปมีสมบัติอยู่ทุกที่ได้ยังไงเล่า มีแต่ความอันตรายต่างหากที่อยู่เต็มทุกพื้นที่”

เซียวจิ้งหยวนยิ้มอย่างขมขื่น พูดพลางถอนหายใจ “ชั้นแรกคือสระบัวที่มีกระเข้ประหลาดอายุหมื่นปีแสนทรงพลังคอยปกป้องดูแลบัวขาวจิตกระจ่างอยู่ ซึ่งหากผู้ใดอยากได้สมบัติชั้นนี้ จะต้องผ่านด่านมันไปให้ได้เสียก่อน

“ชั้นที่สองคือถ้ำเทพสถิต ที่นี้มีอาคมผนึกและกับดักอยู่อย่างหนาแน่น ทว่าสิ่งทีอันตรายมากที่สุดกลับเป็นใจคนต่างหาก...”

เซียวจิ้งหยวนพูดต่อ “ชั้นที่สามคือถ้ำกระบี่ ที่นี้อันตรายมากเกินคาดเดา คือการแย่งชิงสมบัติในนั้นดุเดือดมาก ผู้คนต่างไม่มีเมตตาให้กัน ล้วนต่อสู้กันอย่างไม่ปราณี ร่ายล้อมไปด้วยอันตราย...”

ในระหว่างที่ฟางเส้าไปกำลังตกตะลึง เชี่ยวจึงหยวนก็อธิบายการเข้าไปในสระกระบี่เนิ่นพโยคอย่างคร่าวๆ แต่กลับทำให้จินตนาการได้ถึงความตื่นเต้นเร้าใจ ภัยอันตรายรอบด้านและความหวาดกลัวเขย่าขวัญสั่นประสาทได้ชัดเจน

“กายจำแลงวิญญาณดั้งเดิมหรือ”

ฟางเส้าไปพูดขึ้นอย่างปรารภนา “ข้าอยากเข้าไปกับเจ้าเหลือเกิน”

“อยากเข้าไปกับข้างนั้นหรือ คาดว่าไปยังไม่ถึงสระกระบี่อาจารย์คงหลีกก็ออกมาห้ามแล้ว”

เชียวจึงหยวนหัวเราะเล็กน้อย พูดเรื่องจริงออกมา

“ก็จริง...”

ฟางเส้าไปชักไห่ล่อล่อตาไปมา พร้อมรอยยิ้มสงสัยที่ปรากฏบนใบหน้าของเขา “อาหยวน จากที่เจ้าพูดมา แสดงว่าเจ้าได้ของดีบางอย่างมาจากถ้ำกระบี่ใช่หรือไม่”

“ใช่แล้ว!”

เซียวจิ้งหยวนยกมือขึ้น “ข้าได้กระบี่เล่มนี้มา!”

“เอ่อ...”

ฟางเส้าไปตกตะลึงจนพูดไม่ออกทันทีหลังได้เห็นกระบี่เล่มนั้น “เอาจริงหรือ”

ไม่แปลกเลยว่าเหตุใดเขาถึงตกใจ เพราะสิ่งที่อยู่ในมือของเซียวจิ้งหยวนนั้นเป็นกระบี่ฝูฟ้งเล่มหนึ่งเท่านั้นเอง

ตัวกระบี่ฝูฟ้งและแตกร้าว ประหนึ่งรอยแตกบนกระดองเต่า

“ข้าจะโกหกเจ้าเพื่อเหตุใดกันเล่า”

เซียวจิ้งหยวนคลี่ยิ้ม “นี่คือกระบี่ของข้า ซึ่งข้าเรียกกระบี่เล่มนี้ว่าฝูฟู่! แม้กองทัพจะสามารถเสียแม่ทัพได้ ทว่าคนเราไม่อาจสูญเสียความทะเยอทะยานไปได้ ซึ่งหลังจากนี้ ข้าจะปรับแต่งให้กระบี่เล่มนี้กลายเป็นอาวุธประจำกายของข้า...”

ในเวลานี้ แสงวิเศษที่สว่างไสวดุจแสงเทียนที่วับวาวอยู่รอบตัวกระบี่ก็กะพริบจางๆ ดูเหมือนจะดับลงได้ทุกเมื่อ ประหนึ่งกระบี่กำลังตอบรับคำพูดของเขาอยู่

“กระบี่เล่มนี้...”

ฟางเส้าไปชมวัดคิว พลังจิตวิจารณ์ในใจโดยไม่ได้พูด
สิ่งใดออกมา

ระหว่างที่จิตใจของเขากำลังแปรปรวน เขายกมือขึ้น
กระบี่ก็พลันลอยขึ้นไปกลางอากาศ เปล่งประกายแสงสี
ทองอร่ามให้สาตส่อง ทว่าเมื่อมองกระบี่บิณสีทองเล่มนี้อย่าง
ละเอียด กลับต้องพบว่ามันกำลังส่องแสงสีเงินขาวออกมาด้วย

แสงสีทองอร่ามและสีเงินอันเจิดจ้าสาตส่องสลับตัดกัน
ไปมาแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

กระบี่นามขุนชีวเป็นอาวุธชั้นสูง และเป็นกระบี่บิณที่มี
คุณภาพโดดเด่น ความพิเศษของกระบี่เล่มนี้มีมากไม่รู้จบ ทำให้
ฟางเส้าไปที่เพ็ญเข้าสู่หนทางแห่งการบำเพ็ญสำเร็จไม่อาจ
ควบคุมการเปลี่ยนแปลงของกระบี่บิณได้อย่างสมบูรณ์ แต่ถ้า
มองจากท่าทางเพียงอย่างเดียว กระบี่ขุนชีวคงสามารถสะบัด
กระบี่อื่นให้หักกระเด็นไกลไปได้อย่างแน่นอน

“ฮ่าๆ เป็นอะไรไปหรือ”

เซียวจิ้งหยวนหัวเราะรำพลางเล็กน้อย “เจ้ากำลังรู้สึกว่
กระบี่เล่มนี้ผู้ฟังมากจนไม่น่ามองใช่หรือไม่ ฟางเส้าไปหนอ
ฟางเส้าไป เจ้ารู้จักการตัดสินคน...เอ่อ กระบี่จากรูปลักษณะ
ภายนอกตั้งแต่เมื่อใดกัน”

“ไม่ใช่ละ ข้าไม่เคยเลย”

ฟางเส้าไปปากไม่ตรงกับใจ “ข้าเพียงรู้สึกว่กระบี่เล่มนี้
...ดีมาก ใช่แล้ว ดีมาก ๆ...แต่พอลองดูไปแล้วกลับดูเหมือนกำลัง
จะหัก...ท่านอาจารย์น่าจะยังมีกระบี่บิ่เล่มอื่นอยู่นะ ข้าไป
ขอกระบี่จากเขาให้เจ้ายืมสักเล่มดีหรือไม่”

“ไม่จำเป็นหรอก!”

เซียวจิ้งหยวนหัวเราะเล็กน้อย ทว่ากลับไม่ได้อธิบายต่อ
เพราะในไม่ช้าก็เร็วต้องมีสักวันทีฟางเส้าไปต้องตกตะลึง และ
เสียใจให้กับความมีตาทิ่แวมไม่ของตน ไม่รู้จักหยกเหลี่ยมทอง
ชิ้นนี้เสียแล้ว

เขาตีสองหน้าปกปิดความลึกลับของกระบี่ผู้ฟังไว้
เผื่อคอยสืบนายามฟางเส้าไปต้องพบเจอความจริง

“แม้ไม่มีกระบี่ ข้าก็ยังมึงแหวน”

เซียวจิ้งหยวนเปลี่ยนหัวข้อสนทนาด้วยการนำห่วงวิหคมังกรออกมา วงแหวนสีขาวยปลั่งประกายระยิบระยับ และสาดส่องเจิดจ้าไปทั่วทั้งห้อง

“ของดี นี่สิถึงจะเรียกว่าเป็นสมบัติ”

ฟางเส้าไปดวงตาเบิกโพลง พร้อมพุดขึ้นด้วยความประหลาดใจ “สหายผู้นั้นช่างน่าสนใจและมีน้ำใจยิ่งนัก แม้แต่สมบัติที่ดีมากเช่นนี้ยังยอมแบ่งให้เจ้า”

“ใช่แล้ว!”

เซียวจิ้งหยวนตกอยู่ในภวังค์ครู่หนึ่ง ก่อนรีบดึงสติกลับมาแล้วพุดขึ้นพร้อมรอยยิ้มว่า “การรู้จักเขาถือเป็นความโชคดีของข้า”

เขาไม่ได้อธิบายตัวตนของคุณชายรูปงามอย่างละเอียด ประกอบกับการที่ฟางเส้าไปยังไม่เคยเจอคนผู้นั้น ดังนั้นคงคิดว่าคุณชายรูปงามคือบุรุษใจกว้างผู้หนึ่ง

“ห้วงวงนี้มีพลังมากเพียงใด และมีฤทธิ์ลึกลับอะไร
เช่นนั้นหรือ”

นอกจากนี้ ความสนใจหลักของฟางเส้าไปยังอยู่ที่ห้วง
วิหคมังกรมากกว่าอีกด้วย

“สิ่งนี้คืออาวุธที่สามารถทำให้จิตใจสงบ และปราบปีศาจ
ที่อยู่ในใจได้”

เซียวจิงหยวนอธิบาย “สำหรับพลังนะหรือ...ข้ายังไม่ได้
ขัดเกลาจึงยังไม่ค่อยรู้หรอก แต่คิดดูแล้ว สิ่งนี้คืออาวุธวิเศษที่
เซียนโบราณสร้างขึ้นมา ต้องมีพลังมากแน่นอน”

“แล้วเจ้าจะเสียเวลาอยู่เพื่อสิ่งใดเล่า” ฟางเส้าไปรีบบูด
กระตุน “รีบไปขัดเกลาสิ”

“ตกลง เช่นนั้นข้าจะไปตั้งใจศึกษาสักสองสามวัน”

เซียวจิงหยวนคล้อยตาม “เจ้าช่วยร้ายอาคมปกป้องข้า
และดูแลอารามเท่าด้วยนะ”

“รู้แล้วๆ เจ้ารีบไปเถิด”

เซียวจิ้งหยวนเข้าไปในห้องลับของอารามเต้าจากการ
ผลักไสของฟางเส้าไป

ไม่ได้ทำความสะอาดเพียงไม่กี่วัน ทว่าฝุ่นกลับกลับเกาะ
หนาไปทั่วทั้งห้องลับเสียแล้ว

เซียวจิ้งหยวนพับแขนเสื้อขึ้น ปิดฝุ่นออกจากห้องไป
จนหมด ก่อนจะนั่งขัดสมาธิอยู่บนอาสนะแล้วเริ่มศึกษาห้วงวิหค
มังกร...

ตอนที่ 47 มหาจักรวาล

ห้วงวิหคมังกรเป็นสมบัติโบราณ มีขนาดประมาณครึ่งฝ่ามือ
ลักษณะกลมเกลี้ยงทั้งนอกและใน ทอแสงแวววาวสดใสประดุจ
ดวงจันทร์ ช่างสวยงามและลึกลับยิ่ง

ด้านในห้วงวิหคมังกรยังสลักไว้ซึ่งบทคาถาสีแดง

ในตอนที่ยังอยู่ในสระกระบี่เนิ่นพักตร์ก่อนหน้านี้ เพราะ
ได้รับการชี้แนะจากคุณชายรูปงาม เชี่ยวจึงหยวนจึงไม่เพียง
รู้ความหมายของตัวอักษรเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังรู้วิธีการอ่าน
ออกเสียงของตัวอักษรอีกด้วย จึงรู้ว่าควรขัดเกลาห้วงวิหคมังกร
นี้อย่างไร

ยามนี้ เขากลับหันหายใจและจดจ่ออยู่กับหยินหยาง
ภายในจิตใจ จนเข้าสู่สมาธิได้ภายในเวลาไม่นาน ซึ่งหลังจากที่
จิตของเขาตกอยู่ในห้วงภวังค์ พร้อมร่างกายที่พลันปลดปล่อย
ปากของเขาก็ค่อยๆ ขยับท่องคาถาออกมาทีละพยางค์

เดิมทีทุกพยางค์ที่เปล่งออกมาควรสลายหายไปเมื่อ
ลอยอยู่กลางห้วงอากาศ

แต่เสียงท่องคาถานั้นกลับทำให้ห้วงวิหคมังกรในมือของ
เชียวจิ้งหยวนเปล่งประกายนุ่มนวลออกมา แสงประหลาดนี้
ดูเหมือนจะส่องสว่างสอดประสานได้ตอบกับคาถา ก่อตัวเป็น
ระลอกคลื่นมากมาย

ร่องรอยแห่งความผันผวนชัดเจนมากขึ้นในยามที่
คลื่นพลังไหลเวียน คลื่นพลังอันลึกลับเป็นดั่งสะพานที่คอยเชื่อม
จิตใจของเชียวจิ้งหยวนและห้วงวิหคมังกรเข้าไว้ด้วยกัน

เมื่อเวลาล่วงเลยไปสักพัก ความรู้อันลึกลับบางอย่างก็
พรั่งพรูเข้าไปในใจของเขา

ทว่าเชียวจิ้งหยวนกลับยังคงรักษาจิตใจให้ปลอดภัยไปร่ำ
และสงบไว้ตลอดการท่องคาถา เขาท่องไปเรื่อยๆ ไม่รู้กี่ครั้งต่อ
กี่ครั้ง ชั่ววนไปดูเหมือนไม่มีวันสิ้นสุด

แสงของห้วงวิหคมังกรยังคงเปล่งประกายออกมาเป็น
ระลอก บางครั้งแสงสุกสกาวส่องสว่างไปทั่วทั้งห้องลับประหนึ่ง
จันทร์เพ็ญ บางครั้งแสงนั้นก็กลับเลือนรางจนแทบมองไม่เห็น

แสงเดี่ยวสว่างเดี่ยวมืดหม่นสลับไปมา กะพริบวิบวับราว
ดวงดาว

หนึ่งวันผ่านไป แสงนั้นยังคงกะพริบ

สองวันผ่านไป ห้วงวิหคมังกรขนาดเท่าฝ่ามือจู่ๆ กลับ
ลอยไปเหนือศีรษะของเชียวจิ้งหยวน ก่อนส่องแสงเจิดจ้าจน
ก่อตัวกลายเป็นวงแสงอันเจิดจรัส

วันที่สาม วงแสงอันแวววาวกลายเป็นดังสสารที่ห่อหุ้ม
ปกคลุมกายของเชียวจิ้งหยวนไว้ กลมเกลี้ยงราวเกราะที่คอย
กำบังอยู่อย่างหนาแน่น

ทว่าเมื่อถึงวันที่สี่ แสงสว่างพร่างพราวกลับมลายหายไป
เสียจนหมดสิ้น

รูปร่างของห้วงวิหคมังกรเปลี่ยนแปลงไปจนน่าตกใจ
วงแหวนหดเล็กลงจนมีขนาดเท่าแหวนวงหนึ่ง ลอยทอแสงอัน
เลื่อนรางบริเวณกลางจุดหว่างคิ้วของเชียวจิ้งหยวน

และเมื่อผ่านไปอีกหนึ่งวัน ห้วงวิหคมังกรก็หายไป

หากพูดให้ถูกต้องแล้วนั้น แหวนน่าจะหายเข้าไปในกาย
ของเซียวจิ้งหยวนและผสานเข้ากับร่างกายจนเป็นหนึ่งเดียวกัน

สิ่งนี้เรียกว่าการรวมร่างเข้ากับอาวุธ

เมื่อถึงขั้นนี้ เซียวจิ้งหยวนก็ถือว่าขัดเกลาห้วงวิหคมังกร
ได้สำเร็จแล้ว และเขาสามารถเข้าใจพลังบางอย่างของห้วงวิหค
มังกรได้โดยโชคช่วยอีกด้วย

เมื่อเวลาล่วงเลยเข้าสู่วันที่หก เซียวจิ้งหยวนลืมตาตื่น
ขึ้นพร้อมแสงแห่งเทพซึ่งรวบรวมไปมาราวสายฟ้าแลบที่สว่าง
ว
ไปทั่วห้องลับอันมืดมิด มุมปากของเขายกขึ้นเผยรอยยิ้ม ก่อนที่
แสงสว่างอันพร่างพรายจะพลันฉายขึ้นเป็นรังสีอยู่ที่ด้านหลัง
ของเขา

วงแสงอันงดงามนั้นจู่ๆ กลับแยกออกจากกันซ้ายขวา
กางออกดังพัด แปรเปลี่ยนกลายเป็นปีกคู่หนึ่ง

ปีกแสงคู่นี้สว่างเจิดฉายงดงามอย่างน่าอัศจรรย์

ทว่าหากลองสังเกตดูอย่างละเอียดจะพบว่าปีกแสงที่
งดงามคู่นี้เป็นปีกที่เกิดจากการเรียงตัวกันอย่างเป็นระเบียบของ
ขนนกขาวโปร่ง หากพิจารณาขนนกจำนวนมากเหล่านี้ทีละเส้น
ก็จะรับรู้ได้ถึงแก่นภายใน ว่าสิ่งเหล่านี้หาใช้ขนนกไม่ แต่
กลับเป็นดาบลมอันแหลมคมและเปี่ยมไปด้วยพลัง

ฉิบๆ...

เมื่อเชียวจึงหยวนขยับมือ ปีกแสงอันงดงามก็สลาย
แปรเปลี่ยนกลายเป็นดาบลมจำนวนมหาศาล ก่อตัวขึ้น
กลายเป็นพายุคมดาบอยู่ด้านในห้องลับ

ดาบลมรวมตัวกันหนาแน่น จนเป็นเหมือนดาบลมอัน
แหลมคมมากมายที่บินโฉบวัดเฉวียนไปมาอยู่กลางอากาศ
จนดูคล้ายกังหันลมที่กำลังหมุนวนด้วยความเร็วสูง ทำให้ผู้คน
ตาลาย จับจ้องมองไม่ได้

ฟู...

ทันใดนั้น ดาบลมอันแหลมคมพลันสลายแปรเปลี่ยนเป็น
สายลมอ่อนที่พัดโชยอย่างเจิบจั่น

สายลมอ่อนอันนุ่มนวลที่แม้แต่ฝุ่นก็พัดไม่ขึ้นสลาย
หายไปจนสิ้น

พลังในการควบคุมกระแสลมให้สลายหรือเข้ารวมตัวกัน
ได้อย่างอิสระนี้เป็นพลังของห้วงวิหคมังกรแสนลึกลับมหัศจรรย์

เมื่อดูจากความสามารถในการควบคุมที่แม่นยำจะรู้ได้ว่า
เซียวจิ้งหยวนนั้นปรับแต่งอาวุธวิเศษได้อย่างสมบูรณ์พร้อม
จนสามารถหิบบีมพลังของอาวุธออกมาใช้ทำสิ่งที่เมื่อก่อน
เขาไม่สามารถทำ

ซึ่งสิ่งนี้คือความวิเศษของอาวุธแห่งเซียน

เซียนแท้จริงแล้วคือมนุษย์คนหนึ่ง ซึ่งในฐานะมนุษย์
พรสวรรค์อันยิ่งใหญ่ที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสิ่งมีชีวิตชนิดอื่น
นั่นคือความสามารถในการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งของต่างๆ และ
ปรับใช้งานสิ่งของเหล่านั้นได้อย่างเหมาะสม

อาวุธวิเศษของเซียนก็ถือว่าเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่ง

การใช้เครื่องมือทำในสิ่งที่เหนือขอบเขตของตนจะ
ทำไหวเป็นการแสดงออกทางภูมิปัญญาอย่างหนึ่ง ไม่ได้ดู
น่าละอายแต่อย่างใด

ผู้ที่รู้ว่าจะไม่หยิบยืมสิ่งใด จะก้าวผ่านตนเองจนมี
พละกำลังดังเขียน ทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้
คนเหล่านั้นหากไม่ใช่อัจฉริยะที่ไม่มีผู้ใดเทียบได้ ก็เป็นเพียง
คนโง่ปรีตคนหนึ่ง

เชียวจึงหยวนรู้สึกว่าตนเองธรรมดา ดังนั้นการเดินทาง
สายกลางจึงเหมาะสมกับตน ค่อยๆ เดินไปตามรอยเท้าของ
ปราชญ์คนก่อนที่ละก้าว จนก้าวขึ้นไปถึงยอดเขาก็เพียงพอ
ไม่จำเป็นต้องใช้ทางลัดหรือวิธีที่ผิดแผกไปจากเดิม

ต้องรู้ก่อนว่าทั้งการเดินทางลัดและการใช้วิธีที่ผิด
แปลกไปล้วนเป็นสิ่งที่เต็มไปด้วยอันตรายมากมาย บางที
อาจทำให้เขาต้องกลายเป็นพวกนิกายนอกคริสตก็เป็นได้

การบำเพ็ญตนจำเป็นต้องดูความปลอดภัยเป็นสำคัญ
หากใจร้อนอาจทำให้ทุกอย่างล้มเหลว

เซียวจิ้งหยวนครุ่นคิดพลางหลับตาลงอีกครั้ง เขาสัมผัส
ห้วงวิหคมังกรอย่างเบามือ พบว่าพลังแห่งเซียนที่อยู่ภายใน
ทำให้ห้วงวิหคมังกรสะท้อนพลังประหลาดออกมา
พลังประหลาดนี้ทะลุผ่านเส้นลมปราณของเขา แทรกซึมเข้าไปสู่
เลือดและไขสันหลัง

เปรี้ยง!

ทันใดนั้น ร่างกายของเซียวจิ้งหยวนพลันสั่นสะท้าน
พร้อมกระแสพลังมากมายที่พุ่งพรูออกมาจากจุดลมปราณที่
ซ่อนเร้นอยู่ ประหนึ่งภูเขไฟที่เกิดการปะทุ

“สิ่งนี้คือ...”

สีหน้าของเขาทั้งตกใจและมีความสุข

พลังเหล่านี้ทั้งเยือกเย็นและบริสุทธิ์ ต้องเป็นฤทธิ์จาก
บ๊วขาวจิตกระจ่างอย่างแน่นอน

ในยามที่ยังอยู่ด้านในสระกระบี่ เขากินบ๊วขาวจิตกระจ่าง
ไปสิบกว่าเม็ด และด้วยตอนนั้นเขาไม่มีเวลามารบ่าเพ็ญและ

ย่อยสลายฤทธิ์ที่เข้มข้นเหล่านั้น ทำให้ฤทธิ์ของมันจึงยังคง
ซ่อนเร้นอยู่ตามส่วนต่างๆ ภายในร่างกายของเขา

ตอนนี้ด้วยการกระตุ้นจากห้วงวิหคมังกรทำให้ฤทธิ์
ปั่นป่วน เป็นดั่งคลื่นยักษ์โหมกระหน่ำที่ซัดสาดเข้ามาอย่าง
บ้าคลั่งแล้ววิ่งเข้าสู่สะพานเชื่อมปราณอย่างรวดเร็ว

ภายในทรวงอกของเซียวจิ้งหยวนยามนี้ ลมปราณตั้ง
พายุหมุนเวียนปรับปรุงความแข็งแรงของร่างกายอยู่ภายใน
ประหนึ่งสะพานเชื่อมปราณ เจ้าสะพานเชื่อมปราณขนาดเล็กนี้
เป็นเหมือนเขื่อนคอยควบคุมการถ่ายโอนและการกระจายของ
ปราณแท้อยู่ตลอดเวลา

ทว่าในยามนี้พลังที่เป็นเหมือนคลื่นยักษ์กลับโหมซัด
เข้ามาจนสะพานเชื่อมปราณต้องพังทลายลงไปในชั่วพริบตา

เป๊าะๆๆ!

สะพานเชื่อมปราณไม่สามารถแบกรับแรงกดดันไหวได้
อีกต่อไป ก่อนค่อยๆ แตกสลายพังทลายลง

เพียงเวลาไม่นาน พลังที่พุ่งพล่านก็เข้าร่วมกันเป็นหนึ่ง
โหมกระหน่ำออกมาอย่างบ้าคลั่ง

ทว่าภายใต้สถานการณ์ที่แสนอันตราย เชี่ยวจึงหยวน
กลับดูสุขุมลุ่มลึก ไม่ได้ตระหนกเลยสักนิด เพราะเมื่อใดที่เขา
จดจ่ออยู่กับสิ่งหนึ่ง จิตใจของเขาจะสงบ ความคิดอันยุ่งเหยิง
มากมายหายไปจนจิตใจว่างเปล่า

เขาทำสมาธิจดจ่ออยู่กับความคิด ร่างกายและจิตใจล้วน
อยู่ในห้วงแห่งความเงียบสงบ ก่อนจะมีแสงวิเศษดวงหนึ่ง
เจิดจ้าจากจุดหว่างคิ้ว ส่องสว่างไปทั่วทั้งร่างกายและจิตใจ

จิตใจของเขาพยายามรักษาจิตวิญญาณที่กำลังตกอยู่ใน
ภวังค์และล่องลอยให้สงบนิ่งอยู่ท่ามกลางแสงวิเศษนี้

โบราณกล่าวไว้ว่า นักปราชญ์ยึดเต๋าเป็นหนึ่งใน ครั้นได้
เข้าสู่สภาวะแห่งการเป็นเต๋แล้ว ผู้นั้นจะได้รับประโยชน์
มากมาย ท้องนภาสดใส ธรรมชาติอยู่ ทวยเทพทรงอิทธิฤทธิ์
หุบเขาอุดมสมบูรณ์ ทุกสรรพสิ่งทั้งหลายมีชีวิตได้ล้วนเพราะ
เต๋าทាំងสิ้น

เมื่อเซียวจิงหยวนได้เข้าสู่เต๋า เขาจึงรู้สึกว่าร่างกายของเขาสะอาดหมดจด บริสุทธิ์ไร้มลทิน กระทั่งพลังอันหมองมัวยังชัดเจน ค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนกระจกแสงวิเศษที่ละอัน

พลังอันยุ่งเหยิงและซับซ้อนถูกเขาสาางและจับไว้ทั้งหมดได้ในทันที

เปรี้ยง!

ร่างกายของเซียวจิงหยวนพลันสั่นสะท้านในชั่วพริบตา สะพานเชื่อมปราณที่เคยแตกสลายกลับมารวมกันอีกครั้ง เป็นประหนึ่งמצฉาแห่งหยินหยางไท่จี๊ รวากับหมึกที่ยื่นหนวดยาว โลดแล่นทิ่มแทงเข้าแขนขาและกระดูก

สะพานเชื่อมปราณที่กลับมารวมกันอีกครั้งขยายใหญ่ขึ้น และมีรากฐานตั้งรากของต้นไม้ใหญ่ที่ยังลึกลงไปดูดซับสารอาหารในดินอย่างไม่หยุดยั้ง

เมื่อสะพานเชื่อมปราณขนาดใหญ่เริ่มโคจร ปราณแท้ อันยุ่งเหยิงที่พาดอยู่กลางเส้นลมปราณของเขาก็ถูกดึงเข้ามา รวมกันด้วยพลังที่น่าสะพรึง ก่อนค่อยๆ ไหลเวียนไปตามเส้นทางที่กำหนด ในเวลาเดียวกันนั้นเซียวจิงหยวนก็รู้สึกได้

ชัดเจนขึ้นอีก ว่าห้วงวิหคมังกรที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในจุดหว่างคิ้ว อาจเป็นตัวกลางอันมหัศจรรย์ สามารถทะลวงผ่านโลกและสวรรค์ ก่อกำเนิดเส้นทางราวคุคลองแม่น้ำได้

สะพานเชื่อมปราณขนาดใหญ่เริ่มเคลื่อนไหว ห้วงวิหคมังกรพังทลายกำแพงกันโลกและสวรรค์ พลังที่บริสุทธิ์ที่สุดของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวในจักรวาลก็ไหลแผ่ซ่านเข้าสู่ร่างกายของเขา

พลังอันบริสุทธิ์หลอมรวมเข้ากับพลังของเขา ก่อนเข้าไปผสมอยู่ในสะพานเชื่อมปราณขนาดใหญ่ หมุนวนกลั่นพลังแห่งเชียนที่เข้มข้น เมื่อพลังแห่งเชียนไหลล้นสอดประสานเข้ากับเลือดเนื้อ แผ่ซ่านเข้าไขกระดูก ซ้ำระล้างร่างกาย พร้อมช่วยเสริมรากฐานให้แน่นมากยิ่งขึ้น สิ่งนี้ก็คือไม้น้ำที่จะค่อยๆ เปลี่ยนร่างกายของเขาให้กลายเป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่งด้วยความอดสาเหะ ประหนึ่งน้ำที่หยดลงหินจนกร่อนทะลุ

เขาจะขัดเกลาและบำเพ็ญไปอย่างต่อเนื่อง จนสักวันหนึ่งที่เขาารู้สึกว่าป้อมปราการนี้แข็งแกร่งมากเพียงพอแล้ว ถึงจะช่วยให้เขาก้าวผ่านทัณฑ์สวรรค์จนรู้แจ้งและบรรลู่เป็นเชียน

กระบวนการการบำเพ็ญตนโดยพื้นฐานแล้วเป็นเช่นนี้

สิ่งนี้ดูเหมือนง่ายแต่ทำได้ยาก เหมือนดังในยามนี้ที่ เชียวจิงหยวนมีความสุขทั้งใจกาย รู้ว่าตนได้ก้าวข้ามผ่าน จุลจักรวาล เลื่อนขั้นสู่ระดับมหจักรวาลอย่างเป็นทางการแล้ว ทว่าแม้เขาจะดีใจมากเพียงใด แต่ไม่อาจหยิ่งผยองทะนงตน ไปได้ เพราะเขารู้ดีว่าเส้นทางนี้เป็นเชียนนั้นยังอีกห่างไกล และยากลำบาก การก้าวมาถึงชั้นมหจักรวาลนั้นเป็นเพียง ก้าวเล็กๆ เท่านั้น

บททดสอบอันแท้จริง เจกเช่นการควบแน่นพลังงานลบ และการหลอมบริสุทธิ์ที่ยังมาไม่ถึง!

เขาไม่รู้เลยว่าจะควบแน่นพลังงานลบอย่างไร จะหลอม พลังบริสุทธิ์อย่างไร จะผสานพลังงานลบและพลังบริสุทธิ์ เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งให้ตนเอง จนทำให้ตนเกิดการ เปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพได้อย่างไร

“โชคตินะ...ที่ในยามนี้มีคนที่สามารถแนะนำเข้าได้”
อารมณ์สุขสันต์ของเชียวจิงหยวนค่อยๆ สงบลง เขาลืมตาขึ้นมา
อีกครั้ง พลางนึกไปถึงตู่หนานซานหรืออาจารย์ตงหลี่

ตัวหนานซานก้าวผ่านทิวทัศน์สวรรค์จนบรรลุเป็นเซียนแล้ว
มีประสบการณ์ที่สั่งสมมาอย่างมากมาย ดังนั้นเพื่อเห็นแก่หน้า
ฟางเส้าไป ก็คงสอนเขาอย่างไม่ปิดบังสิ่งใด

เมื่อคิดได้เช่นนี้ เขียวจิ้งหยวนจึงรีบยกกายลุกขึ้น ก่อน
รีบพุ่งออกจากห้องลับไปในทันที...

ครบอย่าง

ตอนที่ 48 นักพรตระฆังเหล็ก

เซียวจิ้งหยวนไม่รู้ว่าตนบำเพ็ญอยู่ในห้องลับนานเท่าใดแล้ว ทว่าเมื่อดูจากฝุ่นที่เกาะอยู่นอกห้องลับ เขาจึงพอเดาได้ว่าตนเองคงใช้เวลาบำเพ็ญไปไม่น้อย

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ได้รับกลับมานั้นคุ้มค่าเสียจนเรียกได้ว่าการก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

การบำเพ็ญตลอดหลายวันที่ผ่านมา เขาไม่เพียงได้ขัดเกลาอาวุธวิเศษและยกระดับการบำเพ็ญเท่านั้น แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือเขาได้คิดวิเคราะห์บททวนตนเองอย่างถี่ถ้วน เพื่อเตรียมรับมือกับหายนะที่อาจเกิดขึ้นหลังจากที่ระดับการบำเพ็ญพัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดด

ตั้งแต่ที่เขาโดนสายฟ้าฟาด ปลุกกระตุ้นปราณเซียนสร้างรากฐานเข้าสู่เต๋า กระทั่งขั้นสะพานเชื่อมปราณเล็กใหญ่ในทุกขั้นตอนแทบจะเป็นการพัฒนาแบบก้าวกระโดดทั้งสิ้น แถมยังใช้เวลาไปเพียงน้อยนิดไม่ถึงหนึ่งเดือนเท่านั้นด้วยซ้ำ

เวลาเพียงหนึ่งเดือนนี้เทียบเท่าความพยายามเป็นเวลาหลายสิบปีของผู้อื่นได้

จริงอยู่ที่สิ่งนี้เกิดขึ้นจากบุญวาสนา และการช่วยเหลือจากอานุภาพพิเศษมากมาย ทว่าการบำเพ็ญที่พัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดดไม่ได้มีเพียงมีประโยชน์ แต่กลับยังมีโทษบางอย่างซ่อนเร้นอยู่ภายในด้วย

อันตรายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือรากฐานที่ไม่มั่นคง และการไม่คุ้นชินกับพลังของตนเอง

ดังนั้นเมื่อเชี่ยวชาญจนต้องเจอกับศัตรูที่อยู่ในสภาวะบีบเข้างี้งมักจะรู้สึกเหมือนถูกควบคุมไปทุกส่วน ราวกับมือเท้าถูกมัด รู้สึกกระแฉะระวังจนไม่อาจต่อสู้ได้เต็มที่ ในด้านหนึ่งคงเป็นเพราะพลังของเขาอ่อนแอกว่าอีกฝ่าย ในอีกด้านหนึ่งนั้นอาจเป็นเพราะการมีอยู่ของผลเสียนี้

ด้วยเหตุนี้เองเขาจึงทำได้เพียงสู้อย่างสุดชีวิตเพื่อทำให้ศัตรูหวั่นเกรง ยอมเสี่ยงตายไปด้วยกัน ถึงจะสามารถปกป้องชีวิตตัวเองเอาไว้ได้ ประกอบกับการมีคุณชาวยรูปร่างมคดยอด

ช่องโหว่อยู่ข้างกาย เขาจึงสามารถนำบัวขาวจิตกระ้างกลับมา
อย่างราบรื่นและปลอดภัยเช่นนี้

ทว่าวิธีสู้รบตายอย่างสุดชีวิตใช้เพียงครั้งเดียวก็พอแล้ว
ไม่สามารถใช้วิธีการนี้ไปได้ตลอด ไม่เช่นนั้นหากสู้ไปเรื่อย ๆ
จนเกิดตายขึ้นมาจริง ๆ คงเกิดเป็นโศกนาฏกรรมแน่นอน

เซียวจิ้งหยวนคิดทบทวนตัวเอง พลังहनคำนี้ถึง
ประสบการณ์ไม่ดีในอดีต เมื่อได้รู้จุดอ่อนของตน เขาจึงจะ
สามารถแก้ไขได้

เมื่อครั้งตั้งใจบำเพ็ญ ห้ามรีบร้อนเพิ่มพูนระดับพลัง แต่
ควรค่อย ๆ สร้างรากฐานให้แน่นขึ้นทีละนิด

หลังจากรากฐานมั่นคงแล้ว ทุกอย่างจึงจะลุล่วงไปได้
ด้วยดี...

ขณะนี้ เซียวจิ้งหยวนกำลังยืนอยู่กลางลานกว้าง ภายใต้
ดวงอาทิตย์ที่ลอยสูงอยู่กลางอากาศ สาดแสงสีทองเรืองรอง
ลงมา แสงอาทิตย์นั้นสว่างเจิดจ้าจนต้นไม้ใหญ่ในลานกว้าง
แห้งเหี่ยว ใบไม้ต่างร่วงโรย

ทว่าสำหรับเซียวจิ้งหยวนแล้ว พลังเปลวเพลิงอันร้อนผ่าวของแสงอาทิตย์อันเจิดจ้ากลับกลายเป็นเพียงไอเย็นสดชื่น

เมื่อสายลมเย็นพัดโชยมา หยिनกับหยางจิ้งแปรเปลี่ยนสร้างความแข็งแกร่งปรับสมดุลให้แก่ร่างกาย

“นี่ไม่ถึงเลยว่้าจะมีวันนี้ วันที่ได้เป็นมนุษย์เครื่องปรับอากาศ” เซียวจิ้งหยวนยิ้มแยม้อย่างมีความสุข สายตาพลันเหลือบมอง ก่อนจะมีวงแสงอันเจิดฉายปรากฏขึ้นในทันทีหลังขี้นี้ว

วงแสงอันแวววาวตอนแรกมีขนาดแค่เพียงฝ่ามือเท่านั้น ทว่าเมื่อบินวนไปมาอย่างรวดเร็ว จู่ๆ ก็ก่อตัวกลายเป็นดวงอาทิตย์ที่ร้อนแผดเผา เปล่งประกายแสงอันสว่างเจิดจ้าออกมาทำทนายกระบี่บินที่พุ่งมาจากท้องฟ้า

เมื่อกระบี่บินสีทองและเงินอันแหลมคมไร้เทียมทานได้มาพบเจอกับวงแสงเข้า ปลายกระบี่ถึงกับนึ่งชะงัก ไม่สามารถทะลุผ่านไปได้ ขณะเดียวกันนั้น วงแสงอันเจิดฉาย

จู่ๆ กลับหดเล็กลงจนเป็นเหมือนวงแหวน โอบรัดกระบี่บิน
ไว้แน่น

“หา?”

เมื่อเสียงตื่นตระหนกดังขึ้น เงาของฟางเส้าไปก็ปรากฏ
ขึ้นด้านบนกำแพง ท่าทางของเขาดูกังวล เพราะจิตใจของเขา
ผูกติดเข้ากับกระบี่บิน ดังนั้นจึงรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล
บางอย่าง

“กลับมา รีบกลับมาเสีย...”

เสียงเรียกขานของฟางเส้าไปทำให้กระบี่บินเล่มนั้น
เปล่งแสงสีทองและเงินขึ้นกลางอากาศ ตัวกระบี่ที่สั่นไหวอย่าง
รุนแรง แต่ไม่ว่าเขาจะพยายามดึงกลับมาเช่นไร กระบี่บินที่
สั่นไหวกลับค่อยๆ สงบนิ่งลง

จนกระทั่งสุดท้าย แสงสีทองและสีเงินล้วนสลายหายไป
เหลือไว้แค่เพียงแสงอันเลือนรางที่เป็นประกายอยู่บนสันกระบี่

“มาสิ...”

เซียวจิ้งหยวนยิ้มบางพลางโบกมือเบาๆ ก่อนจะมี
แสงสว่างเจิดจ้าสว่างวาบขึ้น กระบี่บินกลับมาปรากฏอยู่บน
มือของเขาอย่างว่องไว

“ฮะ!”

ฟางเส้าไปร่อนลงมาด้วยความตระหนกตกใจ “กระบี่ของ
ข้า...”

“ข้ารู้ว่าเป็นกระบี่ของเจ้า”

เซียวจิ้งหยวนหัวเราะเล็กน้อยก่อนจะคืนกระบี่ซุนชิว
กลับไป

“นี่มันอะไรกันเนี่ย”

ฟางเส้าไปรับกระบี่คืนมาอย่างฉงน “เหตุใดวงแสงของ
เจ้าถึงทำให้กระบี่ของข้าไม่เชื่อฟังคำสั่งข้าได้ ข้าขัดเกลาจน
สำเร็จไปแล้วนะ ไม่ควรเกิดสิ่งนี้ขึ้นสิ...”

“เจ้าคิดว่าอาวุธที่ขัดเกลาแล้วจะไม่สามารถสูญหายไปได้
เลยหรือ”

เซียวจิงหยวนหัวเราะเยาะ พร้อมพูดเตือนสติ “เจ้านั้นยัง
ไร้เดียงสา อาวุธมากมายบนโลกใบนี้ล้วนสามารถสังหาร
และทำลายกันเองได้ ในยามที่ได้เข้าไปในสระกระบี่ ข้าได้พบ
เห็นกับตาตนเองแล้วว่ามีผู้บำเพ็ญจากสำนักมารคนหนึ่ง
ใช้ทรายมรกตเรืองแสงทำลายอาวุธของผู้อื่น แต่ในทางกลับกัน
ก็มีอาวุธบางส่วนที่สามารถต้านทานทรายมรกตเรืองแสงไว้ได้”

เซียวจิงหยวนพูดต่อ “ทุกสรรพสิ่งไม่ได้เกิดขึ้นมาพร้อม
ข้อดีข้อเสียที่แน่ชัด ไม่ว่าจะเป็นข้อดีหรือข้อด้อยก็ล้วนสามารถ
เปลี่ยนแปลงไปได้ตามเวลา สถานที่ และสิ่งแวดล้อมที่ต่างกัน”

“หยุดพูดไร้สาระได้แล้ว!” ฟางเส้าไปไม่ยอมโดนหลอก
อย่างง่ายดาย

“เอาเถิด ข้าเพียงอยากบอกว่า...”

เซียวจิงหยวนพูดอย่างพอใจ “เดิมทีห้วงวิหคมังกรวงนี้มี
พลังในการผนึกอยู่แล้ว และด้วยพลังเวทของข้าที่แข็งแกร่ง
กว่าเจ้า รวมไปถึงการที่เจ้ายังไม่ได้ใช้พลังเดิมที่ ดังนั้นจึงเป็น
เรื่องธรรมดาที่กระบี่บินของเจ้าจะถูกผนึกไว้”

“หืม?”

ฟางเส้าไปจ้องเขม็งด้วยสีหน้าที่แปรปรวน

“เข้าใจหรือไม่”

เซียวจิ้งหยวนพูดอย่างจริงจัง “แม้ข้าจะค่อนข้างมั่นใจว่า
บนโลกใบนี้จะมีสมบัติหายากตั้งห้วงวิหคมังกรวนอยู่น้อยมากนัก
ทว่าก็มีจำนวนไม่น้อยเสียทีเดียว หากในภายภาคหน้าเจ้ายังคง
ต่อสู้กับศัตรูด้วยความหยิ่งทะนงอย่างเช่นทุกวันนี้ เช่นนั้นข้าคง
ยืนยันได้เลยว่ากระบี่ซุนชิวของเจ้าเล่มนี้อาจตกไปเป็นของผู้อื่น
ในสักวันหนึ่ง”

“ข้าเข้าใจแล้ว!”

ฟางเส้าไปสีหน้าเคร่งขรึม คิดไตร่ตรองอยู่สักพัก ก่อน
กระบี่ซุนชิวจะพุ่งฝ่าอากาศออกไปทันทีหลังสะบัดมือ

แสงกระบี่แล่นผ่านฟากฟ้าไปราวสายฟ้า หลังจากนั้น
เงากระบี่ก็แผ่กระจายตัวเต็มท้องฟ้าประหนึ่งมังกรที่กำลังขดตัว
บินว่อนไปมา พร้อมทั้งแสงกระบี่นับแสนที่เข้ามารวมกัน
กลายเป็นกระบี่บุปผาอันสวยงาม

เพียงไม่นาน ท้องฟ้าก็ถูกปกคลุมไปด้วยแสงสีเงินอัน
เจิดจ้า ดังคำที่พระพุทธรองค์ตรัสไว้ ว่าเมื่อบุปผาร่วงหล่นจาก
นภา ดอกบัวสีทองจักผุดจากแผ่นดิน

นาคฝนดอกไม้ที่โปรยปรายลงมาอย่างละลานตาช่าง
วิจิตรงดงาม

ทว่าจู่ๆ ฝนดอกไม้ที่กระจายตัวอยู่ทั่วท้องฟ้ากลับสลาย
หายไป เหลือไว้แต่เพียงสายฟ้าที่โผล่แล่นอยู่กลางอากาศ แสง
สีแดงและขาววิ่งไปมาไม่หยุดนิ่งจนผู้คนไม่สามารถจับร่องรอย
คาดเดาได้

“ยะ!”

ฟางเส้าไปร้องครวญคราง แสงสีแดงขาวสว่างวาบ
วิ่งเล่นหมุนวนอยู่ท่ามกลางกิ่งก้านสาขาของต้นไม้ใหญ่ใน
ลานกว้างส่องแสงระยับเจิดจ้า ก่อนหายไปราวดาวตก

หลังจากนั้นกระปี่ขุนฉิวจึงบินกลับมา ก่อนหายเข้าไปใน
ใต้แขนเสื้อของฟางเส้าไปอย่างรวดเร็ว

ในขณะที่เดียวกันนั้นเองก็มีลมเย็นสดชื่นพัดโชยมา ต้นไม้ใหญ่ในลานกว้างมากมายโบกพลิ้วไหว จนใบไม้ร่วงหล่นลงมาตามสายลม

เซียวจิ้งหยวนมองไปอีกครั้ง พบว่าใบไม้ที่เคยขึ้นอุดมสมบูรณ์ล้วนถูกพางเส้าไปตัดออกไปจนหมด เหลือไว้เพียงกิ่งก้านที่ว่างเปล่าและเปลือกไม้สีเขียวเข้มที่แห้งกรัง ดูเยือกเย็นประหนึ่งฤดูเหมันต์

“ไม่เลวเลยนี่ เจ้าเก่งขึ้นมาก”

เซียวจิ้งหยวนเอ่ยชมสักพัก ก่อนจ้องพางเส้าพูดตำหนิ “เยื่อหิ้วยังน้อยลงกว่านี้จะตายหรืออย่างไร แล้วอย่าลืมหดใช้ใบไม้ของข้าด้วยเล่า...”

“คือว่า...ฮ่าๆ ดูลิ อาจารย์ก็กลับมาแล้ว”

พางเส้าไปปรับเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็ว

ตู่หนานซานเดินเข้ามาอย่างผ่อนคลาย

สิ่งที่อยู่ใต้เท้าของเขาคือก้อนเมฆหลากหลายสีซึ่งแผ่กระจายไอบนกลออกมาอย่างงดงาม

หากแต่เซียวจิงหยวนผู้มีสายตาเฉียบคมกลับสังเกตเห็น
สีหน้าที่ดูผิดปกติเล็กน้อยของตู้หนานซาน เขาดูจริงจัง ไม่
ยิ้มแย้ม ราวกับมีบางอย่างอยู่ในใจ

เพียงเวลาไม่นาน ตู้หนานซานก็ขี่เมฆร่อนลงมากลาง
ลานกว้างอย่างรวดเร็ว

ฟางเส้าไปรีบร้องเรียก “อาจารย์...”

“อาจารย์ตงหลี่!” เซียวจิงหยวนรีบเข้าไปทำความเคารพ
เช่นกัน

“อืม!”

ตู้หนานซานพยักหน้า พร้อมส่งยิ้มให้แก่เซียวจิงหยวน
“จิงหยวน เจ้าออกมาแล้ว ดูจากสีหน้าของเจ้า ตบะของเจ้า
คงพัฒนาขึ้นมากเลยสินะ เข้าใจด้วย”

“ขอบคุณ”

เพราะสิ่งนี้คือความจริง ดังนั้นจึงไม่มีอะไรให้ต้องปฏิเสธ
เซียวจิงหยวนยิ้มกว้าง พลางรู้สึกวุ่นเมื่อสนิทกัน จึง
ไม่จำเป็นต้องถ่อมตัวนัก เขาพยักหน้าก่อนพูดต่อว่า “เป็น

เพราะพลังของบัวขาวจิตกระจ่างที่ช่วยทำให้พลังของข้าเพิ่มขึ้นมาเล็กน้อย...”

“จริงสิ”

เซียวจิ้งหยวนใช้โอกาสนี้รีบบขอคำปรึกษา “อาจารย์ตงหลี่ การที่พลังของข้าเพิ่มขึ้นเร็วเช่นนี้จะมีผลเสียใดหรือไม่ อย่างเช่นจะสร้างผลเสียให้รากฐานสั่นคลอนได้ง่ายมากขึ้น จนกระทบกับการพัฒนาในอนาคต...”

“ฮ่าๆ!”

ตู่หนานซานหัวเราะ น้ำเสียงมีความชื่นชม “เจ้าคิดถึงจุดนี้ได้ นับว่าใจเย็นมาก มีคนบางพวกต้องการบำเพ็ญตนให้บรรลุเป็นเซียนในเวลาอันสั้น ทำให้พวกเขาละเลยจุดอ่อนของตนเองไปอย่างง่ายดาย เพียงแต่ในตอนนี้ เจ้ายังไม่ต้องกังวลไปหรอก”

ตู่หนานซานพูดอย่างนิ่งเฉย “ขอเพียงเจ้าพยายามขึ้นอีกนิดก็จะมีผลเสียใดๆ แล้ว”

“เพราะอะไรหรือ”

เซียวจิงหยวนสงสัยเล็กน้อย การรีบร้อนไม่ได้จะ
ยิ่งล้มเหลวหรือหรือ ในเมื่อเขาได้ขึ้นนั่งอยู่บนจรวดแล้ว หาก
ไม่สามารถควบคุมความเร็วได้ เกรงว่ายิ่งเขาบินสูงขึ้นก็อาจ
ยิ่งตกลงมาแรง

“เพราะไม่ว่าเจ้าหรือเส้าไป๋ล้วนเป็นเพียงผู้เริ่มบำเพ็ญ
เท่านั้น”

ตู้หนานซานพูดอย่างตรงไปตรงมา “ในยามเริ่มฝึก
บำเพ็ญตน ผู้ที่มีความสามารถเท่าพวกเจ้ามักจะมีสมาธิ
ผิด คิดว่าตนเหาะเหินเดินอากาศ บินขึ้นสู่สวรรค์ ดำสู่มหานรก
จนดูเหมือนจะเก่งกาจเพียงพอ ทว่าในความเป็นจริงแล้ว
พวกเจ้าก็แค่เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น หนทางแห่งการเป็นเซียนนั้น
เป็นตั้งคุน้ำไร้จุดสิ้นสุด ไม่ว่าพวกเจ้าทั้งสองจะเดินไปอย่างช้าๆ
หรือวิ่งเร็วสักเพียงใด แต่หากยังไม่ถึงจุดหมายก็ล้วนไม่มี
ความต่างใดๆ”

ตู้หนานซานคลี่ยิ้มเล็กน้อย “สำหรับการอัดพื้นฐาน
ให้แน่นนั้น พวกเจ้ายิ่งไม่ต้องเป็นกังวล เพราะในระหว่าง
การบำเพ็ญ ชั้นที่อยู่ต่ำกว่ามหาจักรวาลล้วนถือเป็นเพียงการอบอุ่น

ร่างกายเท่านั้น การอัดแน่นพื้นฐานจริงๆ โดยปกติแล้วมักเริ่มต้นเมื่อถึงขั้นควบแน่นพลังงานลบต่างหาก”

ตู่หนานซานชำเลื่องมองเซียวจิ้งหยวนที่ดูเหมือนกำลังรู้สึกสงสาร อาลัย และเวทนา “จิ้งหยวน ยินดีด้วยนะ ความทุกข์...อะแถม วันที่เจ้าจะต้องเตรียมจิตใจเพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้กับรากฐานใกล้เคียงเข้ามาแล้ว”

เซียวจิ้งหยวนรู้สึกถึงกลางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่างทันทีหลังได้เห็นสีหน้าของตู่หนานซาน ก่อนพูดเสียงสั่นด้วยความระแวง “อาจารย์ต่งหลี่ ท่านอย่าขู่ข้าสิ การควบแน่นพลังงานลบนั้นยากลำบากมากเลยใช่หรือไม่”

“ไม่ ไม่ยากหรอก แต่...ธรรมดา...”

ตู่หนานซานมือสั่นเล็กน้อย ก่อนส่ายหน้าประดุจพยายามขจัดเงามืดในจิตใจ เขาถอนหายใจพร้อมพูดเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ช่วงมันเกิด พวกเราค่อยพูดเรื่องนี้กันวันหลัง เพราะข้าได้ยินข่าวลือมาว่า...”

ตู่หนานซานปรับสีหน้า แล้วพิมพ์เสียงเบา “การนัดหมายในอีกครึ่งเดือนที่จะถึงนี้ นักพรตไปजूได้เชิญนักพรต

ระฆังเหล็ก ผู้เป็นหัวหน้าแทนบูชาสำนักเทียนชื่อแห่งภูเขา
เหมาซานมาร่วมด้วย...”

ดอญาน

ตอนที่ 49 เกิดปัญหาขึ้นอีกครั้ง

“ข้าคิดว่าเขาคงไม่ได้มาเพียงเพื่อสังเกตการณ์หรอก แต่คงมาเพื่อช่วยเหลือ”

สีหน้าของตู้หนานชานดูค่อนข้างดีใจตลอด “หิ่ แม้ความสัมพันธ์ระหว่างสำนักเทียนซือกับสำนักชานจูจะยังไม่ถึงขั้นไม่ถูกกันราวน้ำกับไฟ ทว่าหากทั้งสองสำนักรวมพลังกัน พวกเขาคงเหิมเกริมน่าดู”

“ไม่นึกเลยว่านักพรตไปจูจะเป็นพันธมิตรกับนักพรตระฆังเหล็ก และพวกเขายังไม่กลัวโดนเหล่าผู้อาวุโสในสำนักตำหนิอีกด้วย”

สำนักเทียนซือ...

เซียวจิงหยวนกับฟางเส้าไปมองกันไปตามด้วยความตะลึง

“อาจารย์!”

ฟางเส้าไปยกมือขึ้น พร้อมเอ่ยถามอย่างประหลาดใจ
“สำนักเทียนซือไม่ใช่สำนักหลวงหรือหรือ แล้วพวกเขายังเป็น
สำนักสายปฏิบัติด้วยมิใช่หรือ”

“ใช่แล้ว”

ตู้หนานซานสงบอารมณ์ ก่อนตอบอย่างช้าๆ “จริงอยู่ที่
ที่พวกเขานั้นเป็นสำนักหลวง ทว่าหากพลังไม่แข็งแกร่งมากพอ
จะทำให้ผู้คนเลื่อมใสได้หรือ เจ้าต้องรู้ก่อนว่าการที่ราชสำนัก
ตั้งสำนักนี้ขึ้นมาไม่เพียงแต่ต้องการรวมใจของคนในแผ่นดิน
และควบคุมความเชื่อของประชาชนเท่านั้น ยังเป็นการปกป้อง
ราชบัลลังก์ ปกป้องชะตาของราชวงศ์ ชะปไล่ความชั่วร้าย และ
สร้างเสถียรภาพให้แก่อาณาจักรอีกด้วย

“หากมีเหล่าภูตผีปีศาจมาทำลายโลกและมนุษย์ สิ่งแรก
ที่ประชาชนจะทำก็คือการวิ่งไปขอความช่วยเหลือจากราชสำนัก
หากราชสำนักไม่มีวิธีจัดการหยานะเหล่านี้ ผู้คนจะหมดความ
เชื่อมั่นจนทำให้บ้านเมืองไม่มั่นคง ดังนั้นจักรพรรดิและเหล่า
ขุนนางชั้นผู้ใหญ่จึงอุปถัมภ์สำนักบางส่วนเอาไว้ เพื่อให้สำนัก
เหล่านั้นคอยกำจัดภัยพิบัติและหยานะแทนพวกเขา

“แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพูดถึงสิ่งที่ทำให้สำนักเทียนซือโดดเด่นเกินสำนักอื่นๆ จนได้เป็นสำนักหลวงนั้นคงจำเป็นต้องพูดถึงเจ้าสำนักไท่อี้ ผู้เป็นเจ้าสำนักเทียนซือ ถือเป็นผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือ เป็นที่รู้จักในโลกของการบำเพ็ญพรต

“จากการคาดเดา เขาคงมีพลังที่แข็งแกร่งดังทวยเทพ ทว่าไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด เขาถึงได้เลือกบำเพ็ญตนเป็นเซียนดินอยู่บนโลกมนุษย์ แต่คนแบบเขาต้องไม่ใช่เซียนดินธรรมดาแน่นอน...

“ผู้ที่แข็งแกร่งเช่นนี้ แน่หนอว่าต้องชำนาญในศาสตร์การดูดวง”

ตู่หนานซานพูดเอื่อยอย่างแปลกใจ “ตลอดเจ็ดแปดร้อยปีที่ผ่านมาผลัดเปลี่ยนราชวงศ์ไปแล้วถึงสามครั้ง แต่ท่ามกลางความวุ่นวายแห่งความลับสวรรค์ เจ้าสำนักไท่อี้กลับสามารถทำนายที่อยู่ของโอรสสวรรค์ ก่อนส่งคนไปดูแลบัลลังก์และปกป้องโอรสสวรรค์จนได้

“ดังนั้นทุกครั้งที่มีการรวบรวมอาณาจักรให้เป็นหนึ่ง ล้วนต้องขอขอบคุณความช่วยเหลือจากเจ้าสำนักไท่อี้ และยกย่องให้

เขาเป็นอาจารย์แห่งสวรรค์ เขามีฉายาเป็นราชครูแห่งโอรส
สวรรค์ และเขาได้เปิดสำนักของตนเองขึ้นมา ซึ่งก็คือสำนัก
เทียนชื่อนั่นเอง สำนักเทียนชื้อเจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่งขึ้นทุกวัน
ภายใต้การนำของเขา”

ตู้หนานซานถอนหายใจ “หลังจากการขยายตัวเป็นเวลา
กว่าเจ็ดแปดร้อยปี สำนักเทียนชื้อได้หยั่งรากลึกลงถึงเหล่า
ประชาชน นอกจากนี้ด้วยการสนับสนุนของราชสำนัก ทำให้
สำนักเทียนชื้อยึดครองภูเขาและสายน้ำมากมายหลายแห่ง
มาสร้างแท่นบูชามากกว่าหนึ่งร้อยแปดที่กระจายตัวอยู่ทั่ว
อาณาจักร

“เมื่อเงินทอง คน และวัตถุมีอยู่เพียบพร้อม ทรัพยากร
นั้นก็อุดมสมบูรณ์ ดังนั้นความแข็งแกร่งของสำนักจึงจัดอยู่ใน
อันดับต้นๆ ซึ่งถือว่าเป็นกองกำลังขนาดใหญ่ทีเดียว”

ตู้หนานซานขมวดคิ้วขึ้นเมื่อพูดถึงจุดนี้ “หากไม่มีความ
จำเป็น ข้าก็ไม่ได้ยากไปมีเรื่องกับพวกสำนักเทียนชื้อ
หรอก เพราะความรู้เรื่องของสำนักเทียนชื้อคือการเหยียบย่ำ
โคจรกระดูกเศษซากศพสำนักอื่นๆ มากมาย

“ไม่พูดถึงสำนักหรือนิกายขนาดเล็กเหล่านั้น ก่อนหน้า
จะมีสำนักเทียนซือ สำนักชานจูก็ก่อตั้งขึ้นมายาวนานกว่าพันปี
แล้ว เจ้าสำนักชานจูเป็นคนแปลกผู้หนึ่ง มีที่ไปที่ไปลึกลับ
ได้ยินมาว่าเขาบรรลุแต่ตั้งแต่สมัยบรรพกาล ทว่าเขากลับเป็น
เหมือนเจ้าสำนักไท่อี้ที่มาตั้งสำนักอยู่ในโลกมนุษย์ ไม่ยอม
ขึ้นสวรรค์กลายเป็นเซียน

“และเมื่อมีการดูแลจากเจ้าสำนักชานจู สำนักชานจูจึง
พัฒนาได้รวดเร็ว ซึ่งในช่วงเวลาที่รุ่งโรจน์ที่สุด สำนักชานจูมี
สาวกมากถึงหมื่นคน มีอำนาจมากมายจนแผ่กระจายครอบคลุม
ไปทั่วตั้งแต่บริเวณจหยวน หลิงหนาน ไปจนถึงหลายเมือง
ในเขตมณฑลเจียงหนาน

“ทว่าในตอนที่กำลังรุ่งเรืองมากที่สุด สำนักชานจูกลับ
ต้องพบเจอกับการเกิดขึ้นของสำนักเทียนซือ สองสำนักนี้ไม่ลง
รอยกัน และมักมีเรื่องบาดหมางจนทะเลาะแย่งชิงดินแดนและ
ผู้ศรัทธากันอยู่บ่อยครั้ง”

ตู้หนานซานทำเสียงจี้จะ “แต่ในตอนที่ทุกคนคิดว่าสอง
สำนักจะสู้รบจนบาดเจ็บล้มตายกันทั้งสองฝ่าย เจ้าสำนักไท่อี้
แห่งสำนักเทียนซือกลับไปหาเจ้าสำนักชานจูถึงที่ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้

ได้ว่าพวกเขาทั้งสองคุยเรื่องใด หรือมีเรื่องประหลาดใดเกิดขึ้น
ที่นั่นหรือไม่

“เพราะตั้งแต่การพบกันคราวนั้น ทั้งสองสำนักก็ยุติความ
ขัดแย้ง กลับพัฒนาไปด้วยกันอย่างสันติ กระทั่งสุดท้ายด้วย
วิธีการของสำนักเทียนซือที่เหนือชั้นกว่า พลังอำนาจจึงเพิ่มขึ้น
จนอยู่เหนือสำนักซานจูไปโดยปริยาย”

ตู้หนานซานพูดฉะฉาน ปณรุสีก็อัศจรรย์เล็กน้อย “แม้
จะบอกว่าเจ้าสำนักทั้งสองมีข้อตกลงว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกัน แต่
โดยส่วนตัวแล้ว ทั้งสองสำนักยังคงมีปัญหามากมาย จนไม่
คบค้าสมาคมกันอีกเลย

“แต่ตอนนี้นักพรตไปจู่กลับอาจหาญไปคบหากับนักพรต
ระฆังเหล็ก...”

ตู้หนานซานขมวดคิ้วพลาจกรุ่นคิด “เรื่องประหลาดเช่นนี้
ไม่น่าเกิดขึ้นได้”

“อาจารย์ตงหลี่”

เซียวจิ้งหยวนเตาหลังทำความเข้าใจกับเรื่องราวจบ
“หรือว่านักพรตระฆังเหล็กผู้นั้นจะมาเพียงเพื่อดูจริงๆ เขาคงไม่
ได้มาเพื่อช่วยนักพรตไปจู้หรง”

“ไม่ เรื่องไม่ได้ง่ายเช่นนั้น”

ตู้หนานซานส่ายหน้า พร้อมอธิบาย “ข้าไม่ได้เคยพูดแล้ว
หรือว่า ทั้งสองฝ่ายเกือบจะเหมือนน้ำกับไฟ ยามสาวกของ
ทั้งสองสำนักมาพบหน้าแล้วไม่ลงมือสู้รบ ก็ถือได้ว่าพวกเขา
ได้รับการอบรมมาดีแล้ว

“แต่ตอนนี้ นักพรตไปจู้กลับเชิญนักพรตระฆังเหล็กมา
สังเกตการณ์ ทั้งนักพรตระฆังเหล็กยังตอบรับอีก เรื่องนี้แปลก
ประหลาดและรู้สึกได้ถึงจุดประสงค์ลับบางอย่างที่แฝงอยู่
ด้านในนะสิ”

ตู้หนานซานลูบเครา พลังเอ่ยอย่างเจ็บปวด “เรื่องนี้
จะต้องมีเงื่อนงำแน่นอน”

“เอ่อ...”

ฟางเส้าไปกะพริบตา ก่อนพูดขึ้นอย่างระมัดระวัง
“อาจารย์ ท่านคิดมากเกินไปหรือไม่”

“เส้าไป เจ้าไม่เข้าใจ”

ตู่หนานซานถอนหายใจยาวพร้อมยิ้มขมขึ้น “โลกแห่ง
การบำเพ็ญตนนั้นลึกล้ำนัก ในความเป็นจริงแล้ว ไม่ใช่ว่าจะ
ไม่เคยมีเหตุการณ์ที่สองสำนักซึ่งเป็นศัตรูกัน แล้วจู่ๆ กลับมา
ร่วมมือกันเช่นนี้เกิดขึ้น...

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกเขาทำเรื่องอะไรไว้บ้าง”

ตู่หนานซานมีสีหน้าเคร่งขรึม “ผู้ใดจะไปนึกเล่า ว่าสำนัก
ที่เป็นศัตรูกันจะมาร่วมมือกันจริงๆ แม้เมื่อก่อนจะมีข่าวลือ
แว่วมาบ้าง แต่ก็ไม่มีใครเชื่อ

“ดังนั้นจึงต้องรอให้ทั้งสองสำนักรวมกันเป็นกองกำลัง
ขนาดใหญ่ บุกโจมตีด้วยการมีเชียนนับร้อยเป็นทัพหน้า
บ่อนทำลายสถานที่บำเพ็ญอันศักดิ์สิทธิ์ กวาดล้างสำนัก
ขนาดใหญ่แล้วสร้างความวุ่นวายเสียก่อน ทุกคนถึงจะรับรู้
เรื่องนี้...

“ที่แท้ ผลประโยชน์อันมากพอก็สามารถทำให้ศัตรู
คู่อาฆาตร่วมมือกันจัดการผู้อื่น”

ตู่หนานซานถอนหายใจ “ตอนนี้สำนักซานจู้กับสำนัก
เทียนชือดูเหมือนจะร่วมมือกันจริงๆ แล้ว ไม่รู้ว่าผู้ใดต้องเป็น
ผู้โชคร้ายกันแน่”

“อาจารย์ตงหลี่”

เซียวจิงหยวนขัดจังหวะก่อนพูดเตือนเสียงอ่อย “หรือว่า
พวกเขาจะร่วมมือกันเพื่อมาจัดการท่าน...”

“ไม่ใช่หรอก ข้าเป็นเพียงผู้ฝึกตนอิสระเท่านั้น...”

ตู่หนานซานสีหน้าเปลี่ยนไป คิ้วขมวดติดกันแน่น “และ
บนกายของข้าก็ไม่ได้มีสิ่งของที่มีค่าพอให้พวกเขาปรารถนา
ในเมื่อทั้งสำนักล้วนมีความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ มีทรัพยากรที่อุดม
สมบูรณ์ สำนักที่เล็กและธรรมดาคงไม่เป็นที่สนใจของพวกเขา
หรอก ดังนั้นหากพวกเขาร่วมมือกันจริง เป้าหมายคงไม่ใช่
เล็ก ๆ”

ตู่หนานซานครุ่นคิด “ทว่าพลังและอำนาจของสำนักต่าง ๆ ทั่วทั้งดินแดนเจียงซีล้วนมีความสมดุลกันอยู่ หากพวกเขาอยากทำลายสมดุลนี้ พวกเขาไม่กลัวการโต้กลับที่อาจเกิดขึ้นตามมาเป็นลูกโซ่เช่นนั้นหรือ

“ในเมื่อปัจจุบันความสัมพันธ์ของสำนักต่าง ๆ ล้วนแน่นแฟ้นกันมากขึ้น และหากความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นนั้นเกิดความยุ่งเหยิงจนก่อให้เกิดการปะทะแล้วไปกระทบกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ผู้คนที่เหลียวมองต้องไม่ยอมอย่างแน่นอน”

ตู่หนานซานเคาะหน้าผากตน เขาคิดจนปวดศีรษะ แต่ยังไม่เข้าใจเลยสักนิด

“อาจารย์ต่งหลี่ ขำรู้สึกว่เรื่องนี้...คงไม่ได้ซับซ้อนเช่นนั้น”

เซียวจิ้งหยวนคิดไตร่ตรองไปสักพักก่อนพูดขึ้นว่า “บางทีทั้งสองคนอาจเพียงสนิทกัน นักพรตไปจู่จึงอยากเชิญนักพรตระฆังเหล็กมาช่วยเท่านั้น ไม่ได้ต้องการให้ทั้งสองสำนักรวมเข้าด้วยกันหรอก”

“ไม่หรอก สองสำนักนี้มีปัญหาต่อกัน ผู้นำของทั้งสองเอง ย่อมไม่มีความสัมพันธ์ส่วนตัว มิเช่นนั้นหากมีผู้อื่นมาพบเข้า ไม่ว่าจะเป็นนักพรตไปจุหรือนักพรตระฆังเหล็ก ทั้งสองล้วนต้องโดนซักถามจากคนในสำนักแน่นอน”

ตู้หนานซานส่ายหน้า “ดังนั้น หากทั้งสองคนมีความสัมพันธ์ส่วนตัวจริงๆ คงจะหลีกเลี่ยง ไม่ทำเรื่องให้ผู้อื่นสงสัย ดังนั้นพวกเขาจะร่วมมือกันอย่างเปิดเผยเช่นนี้ได้หรือไม่”

“นอกจากนี้ เรื่องนี้ยังค่อนข้างลึกลับอีกด้วย หากไม่ใช่เพราะมีคนวงในคาบข่าวลือออกมาบอกข้า ข้าก็คงไม่มีทางรู้หรือกว่านักพรตไปจุจะแก้แค้นข้าอย่างไร...”

ตู้หนานซานปรับสีหน้าของตนเอง พลังพูดอย่างขึงขัง “เส้าไป ไม่ว่าจะเป็นการร่วมมือของพวกเขาจะมีแผนการใดซ่อนอยู่ก็ตาม ทว่าข้าจะไม่มีทางยอมแพ้ ข้าจะหาคนมาช่วย แต่เวลากลับเหลืออีกไม่มาก ข้าคงทำเรื่องนี้คนเดียวไม่ได้ พวกเจ้าทั้งสองช่วยข้าส่งสารเหล่านี้ออกไปหน่อย”

“รับทราบ!”

ฟางเส้าไปรีบตอบรับอย่างไม่รีรอ

“ดี...เวลาไม่ค่อยทำ เช่นนั้นพวกเราแยกย้ายกันไปจัดการเถิด”

ตู่หนานซานคลี้อย่างมีความสุข ก่อนหยิบเทียบเชิญสีทองออกมาจากอกส่งให้ฟางเส้าไป แล้วหายวับไปอย่างรวดเร็วตั้งสายฟ้าแลบทันทีหลังพูดกำชับเสร็จ

ยามนี้ เชี่ยวจิ่งหยวนกับฟางเส้าไปมองหน้ากันไปมาอย่างกระอักกระอ่วน

ผ่านไปสักพักกว่า เชี่ยวจิ่งหยวนจะพูดขึ้น “เส้าไป อาจารย์ของเจ้าผู้นี้...ดูเหมือนกำลังปิดบังอะไรบางอย่างอยู่นะ”

“อาหยวน!”

ฟางเส้าไปตะโกนด้วยเสียงที่ดังขึ้นเล็กน้อย ทว่าจู่ๆ เขากลับต้องชะงักลงอย่างค้างคาใจ ก่อนพูดออกมาด้วยเสียงทุ้มต่ำหลังจากผ่านไปสักพัก “ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ในเมื่อเป็นอาจารย์แล้วก็จะไปจนวันตาย ดังนั้นการที่ลูกศิษย์ช่วยเหลืองานอาจารย์จึงเป็นเรื่องที่สมควรแล้ว”

“ข้าไม่ได้มีเจตนาขู่ข่มนะ” เขียวจึงหยวนรีบพูดต่อ “แต่ข้าเพียงอยากบอกว่าอาจารย์ของเจ้าน่าจะตระหนักได้ว่าสิ่งนี้เป็นแผนการแก้แค้น หรือบางทีตั้งแต่นักพรตไปจู่บุกเข้ามาก่อความวุ่นวายถึงสำนักศึกษา ก็คงเป็นแผนการที่มุ่งไปหาเขาโดยตรงอยู่แล้ว”

“อ้อ”

ฟางเส้าไปตกใจทันที “คงไม่หรอก...นักพรตไปจู่ไม่ได้ทำเพื่อป้ายคำสังเ็นพยัคฆ์หรือ...”

เขาพลันเงยบลง เพราะทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าหากทำเพียงเพื่อต้องการป้ายคำสังเ็นพยัคฆ์จริง ดังนั้นในยามที่สระกระบี่ปิดลง เรื่องราวก็ควรต้องยุติ ไม่ควรมีปัญหาเกิดขึ้นอีกครั้งเช่นนี้

ทว่าเมื่อดูจากการกระทำของนักพรตไปจู่แล้ว เขากลับยังคงสงสัยถามไถ่ หากสิ่งนี้ทำเพื่อป้ายคำสังเ็นพยัคฆ์เพียงเรื่องเดียวจริง คงไม่ค่อยมีเหตุผลเท่าใดนัก

เขาเคยคิดว่าเรื่องนี้เป็นเพราะนักพรตไปจู่พ่ายแพ้ให้กับอาจารย์ของตน จึงรู้สึกอับอายขายหน้า เลยอยากกลับมา

แก้แค้น แต่หากมองจากสถานการณ์ตอนนี้แล้ว เรื่องนี้คงมี
เจตนาอื่นแฝงอยู่แน่นอน...

ฟางเส้าไปคิดวนเวียนไปมา

“เข้าใจแล้วหรือไม่ เรื่องนี้จะต้องไม่ง่ายอย่างแน่นอน”

เซียวจิ้งหยวนพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำ “ใจของอาจารย์เจ้า
คงเข้าใจจุดนี้ดีเช่นกัน ดังนั้นจึงสั่งให้พวกเราส่งสารเชิญผู้อื่น
มาช่วย...”

ผีชะตาทำสามภพ เล่ม 2

三界仙缘

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《三界仙缘》 Vol.2

Author: 东山火 Dong Shan Huo

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

东山火 Dong Shan Huo

ผีชะตาทำสามภพ เล่ม 2 / 东山火 Dong Shan Huo : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 三界仙

缘.— กรุงเทพฯ: โพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 637 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7273-1